



Janovo evangelium dává otázku Ježíšovi i za čtenáře, nebo posluchače. Kdo jsi? Podobně se ptá i na Jana Křtitele, kdo je on? Očekává však také odpověď na tuto otázku i po čtenáři. Kdo jsi ty?

Četbou Janova evangelia se čtenáři postupně otevírají oči, aby zjistil, kdo je Ježíš. On sám o sobě svědčí slovy „Já jsem“ a často se jeho svědectví prolíná s významem Božího jména (JHVH):

Já jsem chléb živý, který sestoupil z nebe (6,51). Já jsem světlo světa (8,12). Já jsem shůry, vy jste z tohoto světa (8,23). Já jsem to (JHVH) ...mluvím tak, jak mě naučil Otec (8,28). Dříve, než se narodil Abraham, já jsem (JHVH) (8,58). Já jsem dveře pro ovce (10,7). Já jsem dobrý pastýř (10,11). Já jsem vzkříšení a život (11,25). Já jsem cesta, pravda a život (14,6). Já jsem v Otci, Otec ve mně (14,11). Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti (15,5). Sotva jim tedy Ježíš řekl „Já jsem to, couvli a padli na zem (18,6).

Ježíš věděl kým je, Bohem, Synem Otce, který se pro nás stal člověkem. Toto zjištění by nás nemělo překvapovat. Také Jan Křtitel znal důvod svého poslání, věděl, kým je:

„Já jsem hlas volajícího na poušti: 'Vyrovnejte cestu Pánu', jak řekl prorok Izaiáš" (*Jan 1,23*).

Své poslání, větu, která vystihuje jeho život, rozlišil veden Duchem Svatým v Písmu u proroka Izaiáše (srov. *Iz 40,3*), i když mu předkládali jiné texty Písma, které se mohli vztahovat na jeho poslání, jestli není slíbeným Eliášem (srov. *Mal 3,23*) nebo prorokem slíbeným Mojžíšem (*Dt 18,15*), přesto Jen veden Duchem Svatým, chápal své poslání ve smyslu Izaiáše: Jsem hlas volající na poušti.

Tak jako Janovi zněl v srdci Izaiášův biblický verš, který vystihoval jeho poslání, tak i Ježíš měl svůj verš a také od Izaiáše:

Duch Páně, (duch) Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu chudým, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto (*Iz 61,1-2*).

Tato slova zazněla, když Ježíš poprvé kázal v Nazaretu, ve své rodné synagoze a on řekl:

„Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli“ (*Lk 4,21*).

Ježíš i Jan Křtitel znali své poslání a dokázali je vyjádřit i biblickými verši. A nyní se stáčí otázka na nás. Kdo jsi ty? Máš i ty verš Písma, který vystihuje to tvé poslání pro Boží království?

Nebojte se této odpovědi. Je pozitivní a můžeme všichni svorně říci: Máme svůj verš. Je to verš, který se týká Ježíše a jeho poslání, jak ho čteme u proroka Izaiáše. Vždyť jsme od křtu s Ježíšem jedno. Jsme větvemi jeho vinné révy. Jeho poslání je naším posláním, jeho obdarování Duchem Božím je i naším obdarováním. Také nás se bytostně týká slovo proroka Izaiáše (*Iz 61,1-2a.10-11*)

Duch Páně, (duch) Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal.

Toto platí o každém pokřtěném. Nejde o naše kvality kdovíjaké zbožnosti, nebo morální bezúhonnosti, nic takového. Je to křestní dar, který máme všichni. Je to dar naší nové existence, ať už ho kdo využívá nebo ne. Je to základní realita našeho života.

Týkají se nás ovšem i další Izaiášova slova:

Poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným...

Každý z nás cítíme, že téma víry je kdesi v nás hluboko a my máme touhu se o ni podělit, máme touhu podělit se o to, co nám Bůh ve víře dává. Dostali jsme víru, víru prožíváme a touha podělit se o to nejkrásnější je v nás. Proč nejkrásnější? Protože téma víry je pro nás zároveň i velmi citlivou strunou a velmi nás zraňuje, víc než cokoli, když je tato oblast druhými znevažována. Žít a hlásat víru, život věčný, je tou nejhlubší realitou našeho života, kterou více či méně tušíme a jsme na ni více citliví, než si uvědomujeme. To poukazuje na naše poslání.

Poslal mě obvázat ty, jimž puká srdce...

Tak jako mluvit o víře, cítíme v sobě cosi, jako soucit se smutnými, zklamanými...cítíme křestní poslání přinášet spásu, záchranu, a to každý z nás. Někdo třeba jen ve slabých chvílích, ale přeci.

Poslal mě oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným...

Kdo není zajatcem nebo vězněm čehokoli - svých špatných nálad, svých vlastních chyb, obav o budoucnost své rodiny, zaměstnání, obav jak děti naloží se svou svobodou, obav o své zdraví, stáří, o splácení půjček... kdo není vězněm pokažených vztahů v rodině, na pracovišti, mezi lidmi, sousedy...?

A přesto jsme poslání, a opět to nějak víme, přispívat nebo mluvit -(použijí slova hlásat) o svobodě tam, kde jsou pouta obav, pouta temnoty, pouta nesvobody. Víme o možnosti svobody. To poukazuje na naše poslání být proroky i zde. Hlásání svobody není jen utopické tlachání, jak by co mělo nebo mohlo být. Když prorok hlásá svobodu, skutečně padají pouta. Bůh hned a na místě hlásaným slovem osvobozuje. Bůh slovem stvořil svět, slovem uzdravoval Ježíš. Stačí říci a věřit tomu: "Bůh tě osvobozuje od strachu, Bůh nyní láme pouta. Přijmi svobodu!" V tuto chvíli začíná mocný proces osvobození, často postupného, ale již teď začíná.

Radostí budu jásat v Hospodinu...oblékl mi roucho spásy, oděl mě šatem spravedlnosti jako ženicha...nevěstu ozdobenou šperky

Jsme si vědomi svého poslání, ovšem jsme si také vědomi svých hříchů - vlastní nespravedlnosti před Bohem. To je dobře a je to pravdivé. Jak mohu hlásat, když jsem sám hříšník a v poutech? To je poctivá otázka. Vede to k pokoře. Ovšem ne k odmítnutí našeho poslání. Od chvíle křtu je naše poslání trvalou součástí našeho života, realitou větší než náš hřích. Jsme oblečeni do šatu Kristovy spravedlnosti, ne své, ale Kristovy spravedlnosti. Jsme oblečeni jako ženich či nevěsta do toho nejskvostnějšího. Jsem připraveni žít novým životem, jako začínají zcela nově ženich s nevěstou.

Duch Páně ... je nade mnou...Hospodin mě pomazal... Toto jsou slova, proroctví i o nás, tobě i mě, kteří jsme skrze křest ponořeni do přítomnosti Boha v tomto světě. Od křtu je totiž Bůh ve světě přítomný skrze nás, mě i tebe.